

РЕШЕНИЕ

№ 797

гр. София, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Ваня Н. Иванова
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Десислава Алексиева Въззивно гражданско дело № 20211100513156 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК

С решение № 20104567 от 26.04.2021 г. по гр.д. № 4626/2019 г. на СРС, 127 състав е отхвърлен предявения от Х. А. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, бул. **** срещу Б. А. Я., ЕГН *****, с адрес: гр. София, бул. Братя Бъкстон, № **** иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за сумата от 500 лв., ведно със законната лихва от подаването на исковата молба до окончателното плащане, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение в производството пред Комисия за защита от дискриминация по преписка № 68/2017 г., образувана по жалба на ответницата.

В законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК е постъпила въззивна жалба от ищеца Х. К. срещу първоинстанционното решение с твърдение, че същото е неправилно. Счита, че решението е необосновано, доколкото бил разгледан въпрос, който не бил повдиган, а именно дали жалбата съдържа клеветнически или обидни изрази. Позовава се на липсата на предвидена възможност в ЗЗДискр. За присъждане на разноски в производството пред Комисията. Поддържа, че този пропуск следвало да бъде попълнен по реда на чл. 45 ЗЗД. Изтъква, че била доказана и вреда в размер на 500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение за защита в производството пред Комисията за защита от дискриминацията. Въз основа на това, отправя искане за отмяна на първоинстанционното решение и уважаване на предявения иск. Претендира разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпил писмен отговор от Б. А. Я.. С писмено становище същата заявява неоснователност на подадената въззивна жалба и отправя искане за потвърждаване на първоинстанционното решение.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно

следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Първоинстанционното решение е правилно. Настоящият състав споделя мотивите и на осн. чл. 272 ГПК препраща към тях.

Предявен е за разглеждане иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД. За да бъде основателен иска, следва да се установи, че е налице осъществено противоправно деяние /действие или бездействие/, вина, вреда и причинна връзка между противоправното и виновно поведение на деца и настъпилите вреди.

Между страните не се спори, а и се установява от събраните писмени доказателства по делото, че Б. А. Я. е подала жалба по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминацията срещу Х. А. К., по която е била образувана преписка № 68/2017 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация. Страните не спорят, че за защита и процесуално представителство по тази преписка, Х. К. е упълномощил адвокат и заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, което се доказва от писмен договор за правна защита № 111962 от 15.11.2017 г. Установява се съгласно приет по делото заверен препис от решение № 159 от 12-04.2018 г. по преписка № 68 от 2017 г. на Комисията в разширен петчленен състав, че жалбата подадена от Б. А. Я. срещу Х. К. е оставена без уважение, доколкото е установено, че Х. К. не е осъществил дискриминация по признак „увреждане“, „лично положение“ и „възраст“ по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация и не е извършил „тормоз“ по смисъла на т. 1 от параграф 1 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. спрямо Б. А. Я.. Решението е влязло в сила на 23.05.2018 г. Не е спорно също така, че в производството пред Комисията разноси, с изключение на адвокатските възнаграждения са за сметка на Комисията /виж чл. 10, ал. 2 от Правилата за производство пред Комисията за защита от дискриминация/.

Спорният въпрос пред въззивния съд е дали е налице противоправно деяние, осъществено от Б. Я., което да е в причинна връзка с претърпените от ищеца имуществени вреди. Настоящият състав споделя становището на първоинстанционния съд, че в разглеждания случай по делото не е доказано наличие на противоправно деяние от Б. Я.. За да е налице отговорност за вреди от непозволено увреждане е необходимо наличието на определено действие и на резултат, който се намира в причинна връзка с него. Необходимо е също така действието да е непозволено, т.е. да е извършено в нарушение на определени норми. По делото не се установява подаването на жалбата пред Комисията за защита на дискриминацията да представлява злоупотреба с право. Настоящият състав приема, че с подаването на жалба пред Комисията, ответникът е упражнил свое законно признато право /виж чл. 45 от Конституцията, чл. 50 от Закона за защита от дискриминацията/. Искането за защита, отправено към държавен орган, е израз на установено в Конституцията на Република България право, поради което е правомерна дейност. Гражданинът е добросъвестен и когато посочените от него обстоятелства не бъдат установени. Така определение № 115 от 28.03.2022 г. по гр. д. № 3749/2021 г., г. к., II г. о. на ВКС. Ето защо, същото не представлява по своя характер деяние, което противоречи на закона или го нарушава. В този смисъл подаването на жалба, макар и същата да е приета за неоснователна не попада в приложното поле на чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Доколкото предпоставките от фактическия състав на чл. 45 ЗЗД следва да бъдат кумулативно налични, липсата на една от тях обуславя неоснователност на исковата претенция, а обсъждането на останалите предпоставки остава безпредметно, доколкото дори и при тяхното наличие, искът не би бил уважен.

Ето защо, първоинстанционният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде потвърден, а въззивната жалба – оставена без уважение.

По разностките:

С оглед изхода на спора, право на разноси има въззиваемата страна, но доколкото такива не се претендират от същата, не следва да бъдат присъждани.

Воден от горното съдът,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20104567 от 26.04.2021 г. по гр.д. № 4626/2019 г. на СРС, 127 състав.

Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____